

3. tanulmány

Az evangélium egysége

Július 8., szombat délután

Az ima egygé kovácsol minket egymással és Istennel. Az ima Jézust társunkká teszi. Új erőt ad a lankadó, tépelődő léleknek, hogy legyőzze a világot, a test kívánságait és az ördögöt. Az ima elhárítja Sátán támadásait. Amikor az ember nem az emberi fogyatékoságokat, hanem Jézust szemléli, jelleme átalakul. Krisztus Lelke munkálkodik szívében, és átformálja Isten képmására. Igyekezünk Jézust úgy bemutatni, hogy az emberek lelki szemeikkel meglássák „Istennek ama bányát, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29). – *Krisztus példázatai*, 250. o.

Isten azt akarja, hogy népe fegyelmezett legyen, egy akarattal cselekedve. Azt akarja, hogy megértsék egymást, hogy fogjanak össze egyazon elvben, egyazon felfogásban. Az ilyen állapot eléréséhez sokat kell még tennünk. Le kell csillapítanunk, át kell alakítanunk gonosz szívünket. Isten terve, hogy az élő bizonyágtevés mindig ott legyen a gyülekezetben. Mindig szükség lesz inteni, némelyeket szigorúan meg is kell dorgálni, amint a helyzet megköveteli. Halljuk a kifogást: „Jaj, érzékeny vagyok, a legenyhébb helytelenítést sem viselem el.” De ha tárgyilagosan szólnának, ezt mondanák: „Annyira beképzelt, büszke, önfejű vagyok, hogy nem tűröm, hogy megfeddjenek. Jogot formálok az egyéni felfogásra. Jogom van azt hinni, azt mondani, ami nekem tetszik.” Az Úr nem akarja, hogy feladjuk egyéniségünket. S ki lehetne alkalmas bíró, hogy mennyire terjedhet az egyéni függetlenség?

Péter inti testvéreit: „Hasonlatosképpen ti ifjabbak engedelmeskedjete a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” Pál apostol egységre inti filippibeli

testvéreit. „Ha annak okáért helye van Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vigasztalásának, ha helye van a lélekben való közösségnek, ha helye van a szívnek és a könyörületességnek. Teljesítsétek be az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, ugyanazon indulattal lévén. Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartván ti magatoknál. Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annak okáért az az indulat [lelkület] legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is.” – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 360. o.

Fáradozz teljes erőddel megfelelni Krisztus imájának, hogy tanítványai egyek legyenek, amint Ő is egy az Atyával. Egyetlen lélek sincs biztonságban közülünk, hacsak naponta Jézustól nem tanulja a szelídséget és az alázatos szívűséget. (...)

Törekedjél egy értelemmel és ítélettel lenni testvéreiddel. Ugyanazokat szóljátok is. Az ellenség tevékenysége, nem az Úré. „Törekedjétek egyképpen szólani, ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben.” Szóljátok az egyszerű igazságot, amin meg tudtok egyezni. Beszéljétek egységről, ne legyetek szűklátókörűek és önhittek, hagyjátok tágulni értelmeteket. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 40. o.

Július 9., vasárnap – Az egység fontossága

Amikor az Úr bizonyágtétele a bűnöshöz jut, gyakran felveti a kérdést: „Ki mondta ezt Ellen G. White-nak?” Bizonyára így volt ez Pál idejében is, mert kellett, hogy legyen valaki, aki annyira szívéen hordozta az egyház érdekeit, hogy az apostol elé tárta az egyháztagokat fenyegető veszélyeket. Ideje van a szólásnak, és ideje van a hallgatásnak. Természetes, hogy valamit tenni kell, és az Úr választott szolgája nem halaszthatja el a bűnök megfeddését. Ezek a bűnök létező bűnök voltak, és Pálnak munkálkodni kellett azok ellensúlyozásán...

Tudjuk, hogy Isten feltárta Pál előtt a gyülekezetek állapotát. Világosságot és ismeretet adott neki az egyházban megőrzendő rendről,

a felelevenedő bűnökről, és azok nagyságának mértéke szerinti feddéséről és rendezéséről. Az Úr megmutatta Pálnak azt a tisztaságot, odaszentelődést és kegyességet, melyet fenn kell tartani az egyházban. Pál tudta, hogy az ezekkel ellentétben felbukkanó dolgokat meg kell feddnie az Istentől kapott világhosszagnak megfelelően. – *Szemelvények*, 3. köt., 65. o.

Isten a különféle adományokkal rendelkező embereket – mint általa elrendelt segítőkét – azért helyezte a gyülekezetbe, hogy együttes tanácskozással tegyenek eleget a Lélek kívánságainak. Az olyan ember, aki állandóan csak a saját akaratát akarja keresztülvinni és nem hajlandó másokkal, akik Isten művében gazdag tapasztalatokat szereztek, együttműködni, önbizalmától elvakultan képtelen lesz a tévelygést az igazságtól megkülönböztetni. Az ilyen embereket nem tanácsos a gyülekezetben vezető tisztségre megválasztani, mivel ezek, a testvérek ítéletét mellőzve, csupán saját akaratukat vinnék keresztül, és saját terveik szerint járnának el. Könnyű azután az ellenségnek az ilyen emberek által tevékenykedni. Ezek, annak ellenére, hogy minden lépésnél tanácsra szorulnak, Krisztustól pedig nem tanultak szelíd-lelkűséget és alázatoságot, mégis saját erejükből lelkek vezetésére vállalkoznak.

A hangulatok egymagukban nem bizonyulnak biztos vezetőknek a kötelességteljesítésben. Az ellenség gyakran ringatja az embereket abban a hitben, hogy Isten vezetése alatt állanak, holott a valóságban pusztán emberi érzéseket követnek. Ellenben, ha éberén figyelünk és tanácskozunk hittestvéreinkkel, az Úr közli velünk akaratát, mivel nekünk szól ígérete: „Igazságban járhatja az alázatosokat, és az ő útjára tanítja meg az alázatosakat” (Zsolt 25:9). – *Apostolok története*, 280. o.

Hogyan lehetnek nézeteltéréseink testvéreinkkel, ha akaratunk alá van vetve Krisztus akaratának? Ha vitáink vannak, tudnunk kell, hogy ez azért van így, mert az ént keresztre kell szegeznünk. Akit Krisztus szabaddá tesz, az valóban szabad lesz. Életünk nincs teljesen Krisztusban csak akkor, ha úgy szeretjük egymást, ahogy Krisztus szeretett bennünket. Ha ilyen, a Krisztus parancsa szerinti szeretetet táplálunk, arról teszünk bizonyosságot, hogy teljesen Őbenne élünk. – *Istennel ma*, 257. o.

Július 10., hétfő – A körülmetélés és a hamis atyafiak

Amikor az emberek ismét eltértek Istentől, az Úr Ábrahámot választotta ki magának, és neki jelentette ki a következőket: „Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet” (1Móz 26:5). Az Úr Ábrahámnak adta a körülmetélkedés szertartását, amely az Isten szolgálatára való felajánlás jele volt. Záloga volt ez annak is, hogy elkülönülnek a bálványimádástól, és csak az Isten törvényének engedelmeskednek. Ábrahám leszármazottai nem tartották meg ezt a fogadalmat. Ez megmutatkozott abban, hogy hajlandók voltak szövetséget kötni a pogányokkal, és magukévá tették szokásaikat, gyakorlataikat. Ez volt az oka az Egyiptomba való menetelüknek és ottani rabszolgaságuknak. – *Pátriárkák és próféták*, 363. o.

Pál büszke volt szigorú, farizeusi pontosságára, de miután Krisztus megjelent neki a damaszkuszi úton, megvilágosodott elméjében a Megváltó küldetése és saját munkája a pogányok megtérítése érdekében, és teljesen megértette a különbséget az élő hit és a holt formák, a külsőségek között. Pál még mindig vallotta, hogy Ábrahám gyermeke, és a tízparancsolatot oly hűségesen megtartotta betű és lélek szerint, mint bármikor azelőtt, hogy keresztény hitre tért volna. Tudta azonban, hogy a különleges ceremóniáknak, szertartásoknak nemsokára meg kell szünniük, amióta elérkeztek, beteljesedtek azok, amelyeknek előrevetített árnyképei voltak, és az evangélium kiáradt a zsidó vallásra, és új jelentőséget adott a régi szertartásoknak. – *A megváltás története*, 306. o.

Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készzeti birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó, ami arra indítja, hogy Krisztus szépségére tekintszen és átalakuljon az isteni jellemre. [5Móz 30:11-14 idézve.] „És körülmetéli az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodnak szívét, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj” (5Móz 30:6).

Isten az, aki körülméletli a szívet. Az egész munka az Úré, elejétől a végéig. A veszendő bűnös így szólhat: „Elveszett bűnös vagyok, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és megmentse az elvesztettet. Ő ezt mondja: »Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre« (Mk 2:17). Bűnös vagyok, de Jézus meghalt a Kálvária keresztjén, hogy megváltson. Egy percre sem kell immár szolgaságban élnem. Krisztus meghalt és feltámadt az én megigazulásomért, s ezért most megszabadít engem. Elfogadom megígért bűnbocsánatát.” – *Szemelvények*, 1. köt., 222. o.

Július 11., kedd – Egység a különbözőségben

Pál lelkében zavart keltett az a gonoszság, ami rövid idő alatt tönkretelhetette ezeket a gyülekezeteket. Azonnal levelet írt a galáciabeli hívőkhöz, leleplezte a hamis tanokat, és kemény szavakkal dorgálta meg azokat, akik eltávolodtak a hittől. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1108. o.

Az Üdvözítő meg akarta értetni a tanítványokkal azt az igazságot, hogy a zsidó és a többi nép között fennálló válaszfalat le kell dönteni. Azt tanította, hogy a „pogányok örökös társak” a zsidókkal, és „részesei az Ő ígéreteinek a Krisztus Jézusban, az evangélium által” (Ef 2:14; 3:6). (...)

Jézus ily módon világította meg a tanítványoknak azt az igazságot, hogy Isten országa nem elhatárolt terület. Ott nincs fajkülönbség vagy főnemesség, hanem nekik minden népnek hirdetniük kell az Üdvözítő szeretetének üzenetét. Igaz, hogy csak sokkal később értették meg tökéletesen, hogy Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározva eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikünk-től sem” (Csel 17:26-27). – *Apostolok története*, 19–20. o.

Ritkán találni két olyan személyt, aki nagyon hasonlít egymásra. A természet világához hasonlóan az emberek között is sokféleség létezik. Isten gyermekei között az egység a különbözőségben – a szeretet és hosszútávú megnyilvánulása a különböző vérmérsékletek ellenére – azt

bizonyítja, hogy Isten elküldte az Ő Fiát a földre, hogy üdvösséget szerezzen a bűnösöknek.

A Krisztus és tanítványai között levő egységet egyik fél személyisége sem rontja meg. Egyek gondolkodásmódban, célokban, jellemekben, ám nem egy személyt képeznek. A Szentlélekkel való részesedésben, az Isten törvényei iránti engedelmisségben az ember a mennyei természet részesévé válik. Krisztus élő egységre vezeti tanítványait Önmagával és az Atyával. A Szentlélek elmére gyakorolt hatása révén az ember teljesen Krisztusé lesz. A Krisztussal való egység egy szoros kapcsolatot eredményez. És ez az egység a legékesebb bizonyítéka a világ előtt Krisztus fenségének és azon hatalmának, hogy képes eltávolítani a bűnt.

A sötétség erőinek kevés esélyük van azon hívőkkel szemben, akik úgy szeretik egymást, ahogyan Krisztus szereti őket, és akik nem hajlandók vitákba és nézeteltérésekbe keveredni, akik összetartanak, kedvesek, előzékenyek és jó lelkűek, valamint olyan hitet táplálnak, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. Krisztus Lelkével kell rendelkezünk, különben nem vagyunk az Ővéi...

Minél szorosabb egységet alkotunk Krisztussal, annál szorosabb lesz az egységünk egymással. A viták és a kedvesség hiánya, az önzés és a hatalmi harc a megosztott szív természetét képezi, amely fogékony a lélek ellenségének sugallataira. Sátán repes az örömtől, amikor sikerül elhíntenie a nézeteltérések magvát. – *Sons and Daughters of God*, 286. o.

Július 12., szerda – Vita Antiókhában

Midőn később Péter Antiókhiaát meglátogatta, a pogányok iránt tanúsított bölcs magatartásával sokak bizalmát nyerte meg. Egy ideig a mennyből nyert világosság szellemében munkálkodott; ösztönös előítéletét annyira legyőzte, hogy a megtért pogányokkal egy asztalnál étkezett. De amikor bizonyos zsidók érkeztek Jeruzsálemből, akik a ceremóniális törvény érdekében buzgólkodtak, oktalanul megváltoztatta magatartását a pogányok közül megtértekkkel szemben. Az Írásból tudjuk, hogy még több zsidó „vele képmutatószkodott”, úgy, hogy Barnabás szintén elcsábított az ő tettetésük által” (Gal 2:13-14). A gyengeségnek ez a megnyilvánulása a vezetőkként tisztelt és szeretett férfiak részéről,

nagyon fájdalmasan hatott a hívőkké lett pogányokra. Félő volt, hogy a gyülekezet kettészakad. Pál azonban felismerte, hogy milyen pusztító hatást gyakorolt a gyülekezetre Péter kétszínű viselkedése, tehát nyilvánosan megróttá őt igazi érzelmeinek ilyen álcázása miatt. A gyülekezet előtt megkérdezte Pétert: „Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra; miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek?” (Gal 2:13-14).

Péter felismerte tévedését, és azonnal igyekezett a magatartásával okozott bajt lehetőleg ismét jóvátenni. Isten engedte meg, ki eleitől kezdve ismeri a véget, hogy Péternek ezen jellemgyengesége megnyilvánuljon. Ezáltal a megkísértett apostol belátta, hogy nincsen benne semmi, amivel dicsekedhetne. – *Apostolok története*, 197. o.

Hitvallásból nagyon sok van, de kevés tartalommal. Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak. (...)

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének szívünkben kell élnie. Amikor énünk feloldódik Krisztusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor benső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye szívét betölti, s ez arcáról is sugárzik. Lehetetlen, hogy abból a szívből, amely Krisztus lakhelye, hiányozzék a szeretet. Ha szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Krisztus meghalt. – *Krisztus példázatai*, 383–384. o.

Vajon nem megdöbbenő-e Péter viselkedése? Vereségei, bukása és újbóli beiktatása, valamint hosszú szolgálata után? Vegyük ehhez Krisztussal való bensőséges ismeretségét és annak tudatát, hogy a Megváltó mindenkor becsületesen kiélte a helyesnek elismert alapelveket. Az a sok-sok tanítás, melyben részesült, és a képességek, melyeket az Úrtól kapott, továbbá az Ige prédikálása és tanítása közben nyert ismerete és befolyása ellenére mégis képes volt arra, hogy emberfélelemből, vagy

tekintélye megóvása szempontjából képmutatóskodjék és feladja az Evangélium alapelveit!? Vajon nem megdöbbenő-e, hogy abbeli elhárításában, hogy csak az igazságot fogja követni, mégis megingott? Vajha a jó Isten mindenkivel megismertetné saját gyengeségét és tehetlenségét, hogy életének kicsiny hajóját képtelen egyenesen és biztosan a kikötőbe vezetni. – *Apostolok története*, 199. o.

Július 13., csütörtök – Amit Pál fontosnak tartott

Az egység titka a Krisztusban hívők egyenlőségében rejlik. Minden nézeteltérés és vita oka a Krisztustól való elszakadás. Krisztus a központ, amely felé mindenkinek vonzódnia kell, és minél közelebb vagyunk a központhoz, annál közelebb vagyunk egymáshoz érzelmekben, együttérzésben, szeretetben, és növekedünk jellemben a Jézus képmására. Isten nem részrehajló. – *That I May Know Him*, 99. o.

Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. Mindnyájan egy család vagyunk a teremtés által, valamint egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitérta a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán vonzóköréből azokat a nyomorultakat, akiket a kísértő megtevesztett csalásaival. Isten trónjához emeli őket; ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szivárványa övez. Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egygé kovácsol. (Lásd Gal 3:28; Ef 2:13.)

A szenvedő emberiség kiáltását minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk. Ahol a valláskülönbség keserű érzéseket kelt, személyes szolgálattal sok jót tehetünk. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

Akik kutatják a Bibliát, Istennel tanácskoznak és Krisztusra támaszkodnak, azokat Isten képessé teszi, hogy minden körülmények között

bölcsen cselekedjenek. A jó elvek a való életben látszanak meg. Csak fogadd be szívélyesen a jelennek szóló igazságot, és ezt tedd jellemed alapjává! Tehetetlenül hullnak le rólad az élvezetek csábításai, a divat szeszélyei, a világ szerelmeseinek megvetése, de még a szíved kényeztetést követelő zajos akarát megnyilvánulásai is. Először meg kell tisztítanunk a lelkiismeretünket, és saját vezetésünk alá kell vonnunk az akaratomkat, lelkünkben az igazság szeretetének kell uralkodnia, és akkor olyan jellem alakul ki bennünk, amelyet a menny jóváhagyhat.

A szilárd, vallásos elv erejének szemléletes példái állnak rendelkezésünkre: a szomjúságtól az ájulás szélén álló Dávidot még a halálfélelem sem tudta rávenni, hogy igyon Betlehem vizéből, amiért vitéz férfiak kockáztatták az életüket. Dánielt az oroszlánok verme sem tudta visszatartani, hogy naponta imádkozzék, a tüzes kemencével sem kényszeríthették Sidrákot és társait, hogy letérdeljenek a bálvány előtt, amelyet a király állíttatott fel. Az az ifjú, akinek megingathatatlanok az elvei, inkább lemond az élvezetekről, dacol a fájdalommal, mintsem hogy hűtlen legyen Istenhez, és bátor marad még az oroszlánok barlangjában és a tüzes kemencében is. Figyeljünk József jellemére! Súlyos próba alá vettetett az erényessége, végül mégis diadalmaskodott. A nemes ifjú minden ponton kiállta a próbát. Ugyanaz az emelkedett, hajthatatlan elvhűség mutatkozott meg jellemében minden egyes próba alkalmával. Az Úr vele volt, s Igéje törvény volt József számára. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 43. o.

Július 14., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények, 1. köt., „Az időről nincs kijelentés” c. fejezet
Az evangélium szolgálói, „Tapintatos tanítás” c. fejezet